

Soproni Fotóművészeti Kör
10 Art augusztusi Rondella Tárlat
2015. július 31. 21 óra

Szelfi c. kiállítás megnyitója

A szelfi, azaz önfotó készítése már a 2000/es évek közepétől kezdett teret hódítani, s mára már nemzetközivé vált ez a vizuális műfaj. A közösségi oldalakon napi szinten árasztanak el mindenkit ezek a 'self portrait'-k. A műfaj sajátossága, hogy az önkép készítője vmilyen személyes háttérrel választ, s azt a maga igényeinek megfelelően illeszti be vagy manipulálja az életeseményeibe. A technikai fejlődés itt is tapasztalható, mert ma már az exponálás történhet akár tapsolással is vagy a selfie tükör használatával a tükör lefényképezi az előtte állót és automatikusan posztolja a pillanatot.

A Soproni Fotóművészeti Kör tagjainak szelfi képeihez egy pár gondolat:

Ambrits Tamás: a szelfijét képszerkesztő program által manipulálta, melyet titokzatossá tesznek a kitakart részelemek. Az arc megtört, feszült érzésekre utal, s a képfoszlányok idősíkok egymásra fényképezésére mutatnak. A kép centrálisan komponált és erős térhatást kelt.

Bánfalvi Kata: sejtelmes a félportré képkomponálása. Az agy ugyanis kiegészíti egészzé az arc részletéből a látványt. Az alkotó lány fény-árnyékkal dolgozik, a tekintet tiszta, kissé kérdőre fogja a mimikáját, a testtartás pihenésre, ellazulásra utal. A szelfi a maga hétköznapi jelenetével válik nőies megfogalmazásúvá.

G. Nagy László: a pillanat gyorsasága érezhető ennél az élethelyzetnél, melyben az alkotó munka közben egy grafikai stúdióban vagy nyomdában rögzíti saját magát. A háttér megválasztása mozgalmas, minden mozgásban van, a gép és ember egyaránt mozog. A kép exponálása tudatos bemozdításra utal, hogy a mondanivaló mindinkább hasson a kép nézőjére.

Hainer István: a gázárc kiválasztása jó döntés volt, melyet felhúzott az arcára, mert az alkotó egyfajta elbújása vmi, vki elől többértelműsége utal: utalhat az operatőri munkájára is, melyben a háttérben mintegy arc nélkül van jelen, valamint utalhat társadalmi kritikai nézeteire, a háború megfogalmazására. A szelfi szimmetrikusan komponált, a tekintet a háború borzalmainak

félelemmel teli kifejeződése.

Hajdú László: egy vonatutazás pillanatképe, mely a visszatükröződés hatását használja ki. A kép érdekessége, hogy a sínek mellett látható felsővezetékek párhuzamossága folytonosságot nyer az alkotó homlokráncain. A képszerkesztő program felhasználásával eljutunk az arc részleteinek végigpásztázásából az idő múlásának a nyomhagyásáig, az emberi élet rövidségének megfogalmazásáig.

Herr József: a szelfi az arc karakterének legfontosabb elemét, a bajuszt emeli ki. De egyben egy szürreális tájat is láttat, sejtet. Sokatígérő ez a fajta arcrészlet felvállalása, mely a maga testiségére, bujaságára is utal. A kép lényegretörő és jól komponált.

Horváth Tamás: centrálisan komponált portré, melyet egy hihetetlen urbanizált tájba illeszt, a felhőkarcolók közé. A szelfi a képalkotás tagadását, kitörlését, kitakarását láttatja. Az egyén egyéniségét elhomályosítja, felismerhetetlenné teszi, melyet manipulál. A szelfin szöveges információ is megjelenik, mely a tömegpusztító fegyverekre, bombákra utal, mint a közösségi oldalak megszemélyesítői.

Kiss Péter: a szelfi témáját az egyén morfológiai jegyének, az ujjlenyomatának felhasználása adta. Az alkotó kifejezi mintegy az egyedi, megismételhetetlen barázdákkal önmagát. A kép megfogalmazása grafikus jellemre utal, mert maximálisan kihasználja a fekete- fehér vonalak szépségét.

Kránitz András: az énkép a tükröződés műfaját felhasználva alkot egy kontrasztos és misztikus képet. A kép mondanivalója egy ötletes fénytörési vonalháló megjelenítése a gondolatok hálójában.

Mayer Kornél: játékos a témafeldolgozása, a maci aki szelfizik. Megszemélyesíti önmagát egy festői háttérben és beemeli az attribútumát, jelképét a 'self- portrait' -ba.

Németh Béla: egy vidám énkép, mely a pillanatot a maga egyszerűségével és frappánságával oldotta meg. Egy tipikus kéz- és arckifejezés, mely ezáltal az egyént bemutatja és felvállalva ezáltal önmagát. Arc az arcban vagyis kép a képben megoldással. A szelfi kompozíciója centrális.

Németh Csaba: az énkép egy sajátos megközelítést választotta, önmagát hátulról duplikálva ábrázolta. A tükröződés adta lehetőségeket felhasználva az énjegyeket (szem, orr, száj) viszont nem

megmutatva készíti el szelfijét, mely a találgatásra ad okot. Mondanivalója a műfajt illetően provokatív hozzáállásra utal.

Pócza Gábor: a szelfiképen megjelenő fehér tónus a tisztaságot, majd hogyanem földöntúliságot sugallja. Az énkép érdekessége a nézőpont kiválasztása volt. Az oldalnézeti önkép, mely nem keresi a saját tekintetét; s nem látjuk saját magunkat természetes körülmények között oldalról, ezért ritka és bravúros a megfelelő pillanat exponálása ilyen nézőpontból.

Simon Tibor: az önfotó keretbe zár, beszorít; a főbb jegyek sziluettként kezelését látjuk, mintegy zászlóképet. A fej karakterének körvonalát láttatja, s nem foglalkozik az arc részleteinek bemutatásával, nem tekinti fontosnak, úgymond részletkérdés a jelen pillanatban. A szelfi megfogalmazása kontrasztos, plakátszerű.

Szőcs Géza: a tükröződés adta lehetőségeket használja ki a szelfikép megalkotásában. A témafeldolgozás véletlenszerűségre utal, a pillanat, a látvány gyors elkapása lehetett a cél. Az arc sejtelmessé válik a fény- árnyék viszonyok miatt. Az elengedhetetlen kalap, mint emberi tartozék árulkodik az egyénről. Az önkép aszimmetrikus együttfik, mulcie kategóriát súrolja.

Ujvári Gábor: egy aszimmetrikus képkomponálási mód kiválasztására látunk példát, melyen erőteljes fény-árnyékokat fedezhetünk fel az arcon. Egységében kezeli a portrét és környezetét, ember és táj egymásra hatásáról szól. A képszerkesztéskor kiválasztott játékos elemek beemelése a képbe egy szépen kivitelezett önképpé válik.

Magyar Mónika grafikusművész